

כל המשפחה מחוברת סביב הדרך של אבא

מסרים מהדף היומי / פרשת ויחי תשפ"ה / גליון מס' 139

עיצוב ייחודי
להדפסה חסכונית
מומלץ להדפיס
ולחלק בעבודה ובקהילה

לע"נ 'אבא של הדרך'
רבי יהודה מאיר שפירא
ב"ד יעקב שמשון מלובלין זיע"א
אשר נפטר ללא זש"ק

סעודה שלישית

השבוע למדנו בנמ':

דף כד.

"סימן לגסות הרוח עניות... עניות בתורה"

הגמרא השבוע מלמדתנו: אם נבקש לזהות מקום 'שורץ' בגאווה, נחפש מקום בו שולטים עניות ובורות, שם נמצא גם את הגאווה...

מי שנפשו מלאה בחכמה ובתוכן, אינו צריך לברק חיצוני, להתרברבות וגאווה, גאווה נובעת דווקא מריקנות, רוחנית וגשמית.

מוניש היה 'גביר העיירה', על פיו נשק כל דבר, הוא קבע מי יעלה לתורה, מי יגש לעמוד, אלו משפחות יזכו למענק חג, וכמה... פניו הביעו זעף נצחי, והכל הילכו אחריו בחרדת כבוד. באחת השבתות נקלע למקום אבי שושלת העושר, ר' אנשיל רוטשילד, וכשבחן בתמהון את התנהגותו של האיש, הבין הכל... ר' אנשיל האורח כובד בעלייה לתורה, זכה ב'מי שברך' נלבב, וכשקרא הגבאי כנהוג 'בעבור שיינתן...', הכריז רוטשילד לאוזני הציבור הנדהם: 'בעבור שאתן לבית הכנסת כפול ח"י פעמים משווי הוננו של 'גביר העיירה'', לאורך השבת הייתה התרומה לשיחת היום, אלא שבמוצאי שבת, כשחקרו הגבאים את שווי הוננו של ה'גביר', התברר שהשמחה הייתה מוקדמת, שווי ה'הון' היה... אפס!. כשנשאל רוטשילד כיצד גילה זאת השיב בחכמה של בעל ניסיון: 'גביר אמיתי אינו זקוק לכל כך הרבה כבוד...!!!'

איך זה קשור אלינו?

אנו ב"ה מלאים בתורה ובתוכן חיובי, אצל יהודים זו סיבה לצניעות, התפארות מוגזמת מלמדת על ההיפך..

יום שבת

השבוע למדנו בנמ':

דף כ.

"דורו של רבי יהודה בר אילעאי... ששה תלמידים מתכסים בטלית אחת ועוסקים בתורה"

"דורו של רבי יהודה בר אילעאי", הדור שלאחר החורבן, השלטון הרומאי ששלט בארץ רושש את יהודיה, אשר למרות לא חדלו מלעסוק בתורה. לרוב עוניים היו ששה תלמידים מתכסים בבגד אחד ועוסקים בתורה, מתארת הגמרא השבוע, ומן הדור הזה התרומם קרן התורה מחדש

ורבי חיים שמואלביץ נדרש לשאלה: ששה בבגד אחד? הלווא מבחינה מציאותית הדבר אינו אפשרי! והסביר: אמת, כשכל אחד דואג לכסות את עצמו, זה לא אפשרי, אך כשכל אחד דואג לכסות את השני, זה אפשרי בהחלט!

דין תורה מעניין בא לפני רבי יצחק זילברשטיין: התובע, אברך ההוגה בתורה מתוך הדחק, והנתבע, שכנו, יהודי שעובד לפרנסתו. פתח האברך: "שכני נטל על עצמו לתמוך בי בסכום גדול מידי שבוע, ומאז, מדי שבוע מופקד בחשבוני סכום נאה, לאחרונה עסקיו בקשיים, ביקשתי ממנו לחדול מתמיכתו, אך הוא בשלו, הכסף נכנס מדי שבוע, אני מבקש שהרב יורה לו להפסיק", ה'נתבע' שהשפיל מבט: "אמת, איני בעל יכולת כבעבר", הודה ב'אשמה' "אך האם בשל כך חדלתי מלדאוג לפרנסת משפחתי?!". תהה, "נוכל להחליט שמשפחתי גדלה בשבעה נפשות נוספים". דמעות נקוו בעיני הרב

איך זה קשור אלינו?

כבר אמרו הסבתות, כשיש מקום בלב, יש מקום בבית, אם נדאג לשני באמת, דבר לא ימנע מאתנו לעזור לו

ליל שבת

השבוע למדנו בנמ':

דף כ:

"זקנים שבדור כהוגן שאלו"

בספר שמואל מסופר: עם ישראל פונה לשמואל הנביא בדרישה שימנה עליהם מלך, "והיינו גם אנחנו ככל הגוים". הבקשה ציערה את שמואל, וגם בעיני הקב"ה לא מצאה חן; "לא אותך מאסו", אמר הקב"ה לשמואל, "כי אותי". הגמרא השבוע מבארת שזקני הדור ביקשו זאת כדי לקיים את מצוות התורה "שום תשים עליך מלך", אך עמי הארץ לא כיוונו למצוה, הם ביקשו זאת מחמת שמאסו במלכות ה' וביקשו מלכות 'ככל הגוים'

למדנו מכך: יש ואדם מקיים 'מצווה מהתורה', בעוד בפועל כוונתו שלילית

בעוד ה'משולח' מתאר בפני המתפללים את סיפורו האישי, הכאוב, התפרץ כלפיו קובי שעסק באותה עת בקיפול התפילין: "נווווו... שאאא!", שאג כלפיו, "אינך שם לב שאנשים מתפללים עכשיו???", עכשיו התפילה הופרעה באמת. הציבור כולו הפנה ראשו לעבר המשולח הנבוך, ולזה לא נותרה בררה אלא לעזוב את המקום מושפל. "החליט לחיות על חשבון הציבור", הפטיר אחריו קובי, "שילך לעבוד...", הוסיף המלצה, וחשף את מניעיו האמיתיים, שאף אחד מהם לא היה 'כבוד התפילה'..

איך זה קשור אלינו?

תרי"ג מצוות ניתנו לנו, תרי"ג דרכים להתקרב לה' ולעשות טוב, תרחק מ'מצוות' שתכליתן התרחקות מה' וגרימת כאב לזולת

